

לאימא, לסיום עבודתך בבית גורדון....

רק את יודעת אילו דברים עשית בבית גורדון ב - 16 שנות עבודתך בבית גורדון.
אז מהמעט שאני יודע:

לאחר שסיימת ללמד מוזיקה בבית החינוך הלכת ללמוד מוזיאונולוגיה בתל אביב, כדי להרחיב את אופקיך.
בדיוק לאחר שסיימת ללמוד, התפנתה משרת המנהל בבית גורדון.

קיבלת את בית גורדון מידי של קודמך עם חובות גדולים, בלאגן והזנחה גדולים.
שעות ארוכות ובסבלנות, התחלת למיין, לכתוב, לשמר, לחדש, לשחזר ולהציג אוספים שהיו במרתפים
והיו מתכלים ללא היחס שלך והניסיון שצברת בלימודים בשנות חיך.
דאגת לשיפור התצוגות, החלפת פורמלין בצנצנות, הבאת חיות ופוחלצים חדשים.
את האוסף הפרפרים הגדול דאגת שישמרו באוניברסיטת תל אביב שבתמורה, התקינו דיורמת חיות בר
מרהיבה.

לא הרבה אנשים היו מוכנים או מסוגלים, ובגיל יחסית מבוגר - לשטוף רצפות, לנקות שירותים, לגזום את
השיחים או להחזיק קבוצה ולהדריך 50 ילדים משולהבים.

השקעת שעות על גבי שעות, בעבודה וגם בבית, ויצרת תערוכות - של ראשית בית גורדון, העלייה השנייה,
והאחרונה שבהן - כובשי השחקים, שקיבלה הארכה והכרה בכל הארץ.

מהצד ראינו - המשפחה והקרובים לך, איך התפתחת והתעלמת יחד עם בית גורדון -
השקעת שעות רבות בקריאה ודליית חומר מרתק ומרגש ולעיתים שיתפת אותנו על ראשית דגניה
והסביבה, א.ד. גורדון, ועוד.

החלק הקשה והמתיש - כפי שאני ראיתי, היה מילוי בקשות תמיכה מהמשלה, דרך תוכנות מחשב
מסובכות, פקידים שלא עונים ושעות של ישיבות והתרוצצויות אחרי רואה חשבון/ חברי עמותה/ דגניה ועוד.

אמא - כל הכבוד!

אני לא מכיר הרבה אנשים שהיו מסוגלים לחזור לעבודה אחרי אובדן פתאומי של בן אהוב.
נדרשים כוחות עצומים כדי להמשיך ולעבוד בכלל ובמקום כמו בית גורדון - בבדידות ובקור בפרט.

בשנה - שנתיים האחרונות, מצב בריאותך לא היה מדהים, אך המשכת להילחם כדי לשמר את המקום
ולמצוא מחליף מתאים למרות שיש הרבה שחושבים שאין לו מקום יותר.

אנחנו יודעים שלולא את והקשרים שיצרת - בית גורדון לא היה מקבל את המענק שהובטח לו.

אני יודע שהיית שמחה להישאר ולהמשיך לחקור ולעזור כל עוד תוכלי, אך אני מבין שהמצב כרגע לא
מאפשר זאת.

בשמי, בשם המשפחה,

ובשם חברי דגניה ושאר האנשים שבית זה וההסטוריה של המקום, האדם והסביבה חשובים להם -
אומרים לך תודה!

